



Arrest

nr. 70 023 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 7 april 2010 België binnen en dienen aan asielaanvraag in op 8 april 2010.

Op 16 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 december 2010 worden deze beslissingen ingetrokken. Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 februari 2011 nrs. 56 629 en 56 630 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Verzoekers dienen op 26 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2010 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 1 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 juni 2011 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 14 juni 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26/11/2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene voor zijn aandoeningen medicamenteus wordt behandeld en opgevolgd door een specialist.

Wat de beschikbaarheid betreft, stelt de arts-attaché "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenote arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 34 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.' Wat de geografische toegankelijkheid betreft, zijn er in Jerevan, de geboortestad van betrokkene, verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen.²

De arts-attaché besluit dat de betrokkene kan reizen met deze pathologie en er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg uit de beschikbare medische gegevens.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.
Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.
(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

*"Schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.
Manifeste beoordelingsfout*

1.

De weigering van het verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar een verslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 6.06.2011.

Dat verzoekers opmerken dat verweerder/de ambtenaar-geneesheer in zijn schrijven dd. 6.06.2011 verwijst naar correspondentie met het Armeense Ministerie van Volksgezondheid doch heeft nagelaten deze correspondentie toe te voegen aan het verslag dd. 6.06.2011 of de weigeringsbeslissing dd. 14.06.2011.

Dat derhalve verzoekster in de onmogelijkheid verkeert de juistheid en de objectiviteit van deze correspondentie te controleren waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

3.

Verzoekers merken op dat geenszins door verweerder een grondige evaluatie van de effectieve toegankelijkheid van de zorgen en van ondersteuning, met inbegrip van de niet-medische factoren, in hoofde van verzoekers bij een terugkeer naar Armenië is gebeurd in de bestreden beslissing minstens is deze niet gebeurd op een grondige en zorgvuldige manier

Dat derhalve niet aangetoond wordt dat voor de specifieke aandoeningen van verzoeker een aangepaste behandeling in Armenië effectief voorradig en (financieel) toegankelijk is, waardoor art. 9ter Vw., de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht geschonden worden en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4.

Dat de ambtenaar-geneesheer, die overigens heeft nagelaten verzoeker te onderzoeken, in zijn verslag dd. 6.06.2011 als conclusie stelt:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland".

Verweerder neemt evenwel zonder enig nader onderzoek deze motivatie over in zijn beslissing dd. 6 juni 2011.

5.

Dat evenwel deze motivatie volledig ingaat tegen de vaststellingen/conclusie weergegeven in het objectieve rapport van het European Observatory on Health Systems and Policies, "Health Systems in Transition, Vol 8, No 6, 2006, Armenia Health system review".(cf. stuk 3)

Dat immers uit voormeld rapport blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg en de medicatie in Armenië voor de Armeense burgers geen evidente zaak is en dat de toestand van de gezondheidszorg in Armenië weinig rooskleurig is :

"Since independence, the health care system in Armenia has undergone numerous changes that have effectively transformed a centrally run state system into a fragmented health care system that is largely financed from out-of-pocket payments. The population, especially those in need and/or with the least means, such as the elderly, unemployed and mothers and children, meet w'sth limited access to bas/c and specialized health care services; this often leads them to postpone necessary consultations and/or to late referrals to health care providers. Those services which are available are often of questionable

quality, as health care standards and QA systems are absent", (Health Systems in Transition, Vol 8, No 6, 2006, Armenia Health system review, Conclusions, 147-148)

6.

Dat de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg ook verweerder in zijn beslissing dd. 14.06.2011 met betrekking tot de beschikbaarheid van medische zorgen en opvolging van orthopedische, gastro-enterologische en oncologische aandoeningen, enkel verwijzen naar correspondentie met het Armeense Ministerie van Volksgezondheid, welke geenszins als objectieve informatie kan beschouwd worden nu het toch een algemeen gekend gegeven is dat officiële overheidsinstanties in elk geval steeds en altijd enkel een positief beeld ophangen van hun land en zijn diensten.

Dat de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg ook verweerder hebben nagelaten enig onderzoek in te stellen bij non-gouvernementele gezondheidsorganisaties aangaande de toestand de facto in Armenië en of medische zorgen en opvolging van orthopedische, gastro-enterologische en oncologische aandoeningen wel effectief voor alle Armeense burgers in Armenië beschikbaar zijn.

7.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

8.

Dat verweerder verder in de bestreden beslissing, wat de financiële toegankelijkheid betreft, stelt dat verzoeker geen enkel bewijs van een arbeidsgeneesheer, waaruit blijkt dat hij arbeidsongeschikt zou zijn, neerlegt.

9.

Dat verzoekers in eerste instantie dienaangaande opmerken dat verzoekers nooit door verweerder of ambtenaar-geneesheer werden uitgenodigd een bewijs van de arbeidsgeneesheer m.b.t. zijn eventuele arbeidsongeschiktheid neer te leggen, zodat verweerder in de bestreden beslissing geenszins kan stellen dat verzoekers hebben nagelaten dit bewijsstuk neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

10.

Dat verzoekers voorts opmerken dat zij een verzoek om machtiging tot verblijf wegens medische redenen overeenkomstig het vroegere art. 9ter Vw. (d.w.z. vóór de wetswijziging ingevolge de Wet diverse bepalingen dd. 29.12.2010, inwerking getreden op 10 januari 2011) hebben ingediend.

Dat in het vroegere art. 9ter Vw. (d.w.z. vóór de wetswijziging wet diverse bepalingen dd. 29.12.2010, inwerking getreden op 10 januari 2011) geenszins sprake is van de volgende voorwaarde welke pas door de art. 187 en 188 Wet diverse bepalingen dd. 29.12.2010 werd ingevoegd : "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft".

11.

Dat verzoekers derhalve, gezien hun aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw. dateert van voor de wetswijziging dd. 29.12.2010, geenszins gehouden waren zelf "alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft" voorafgaandelijk aan verweerder over te maken,

12.

Dat bovendien geenszins van verzoeker, een asielzoeker die maar pas wanneer hij na 6 maanden nog altijd in de procedure is voor het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is, het recht krijgt in België te werken met arbeidskaart C, kan verwacht worden dat hij zich nog eens bijkomend tot een arbeidsgeneesheer zou wenden teneinde een arbeidsongeschiktheidsattest te bekomen.

Dat overigens een asielzoeker geenszins over voldoende financiële mogelijkheden beschikt (cf. stuk 3) om nog een bijkomend een arbeidsgeneesheer te contacteren teneinde er opnieuw op eigen kosten een uitgebreid medisch onderzoek te laten ondergaan aangaande zijn arbeids(on)geschiktheid.

13.

Dat verweerder overigens heeft nagelaten omtrent de eventuele arbeids(on)geschiktheid (ook) advies in te winnen van de ambtenaar-geneesheer waartoe hij evenwel ingevolge zijn zorgvuldigheidsplicht gehouden is te doen.

14.

Verzoekers merken op dat verzoeker ondermeer lijdt aan chronische ischias. Het is een algemeen gekend gegeven dat onder deze omstandigheden verzoeker moeilijk terug aan het werk zal kunnen.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

15.

Voorts stelt verweerder in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in Armenië, het land waar hij ruim 20 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

16.

Verzoekers merken dienaangaande in eerste instantie op dat verweerder heeft nagelaten zich bij verzoekers voorafgaandelijk te informeren aangaande hun eventuele nog steeds in Armenië wonende familie en vrienden.

Dat er sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Dat immers verweerder er niet zomaar van kan uitgaan dat verzoekers nog in Armenië familieleden en vrienden hebben die bovendien over voldoende financiële middelen beschikken teneinde verzoeker, die ondermeer lijdt aan een chronische aandoening waarvan de medische opvolging/behandelingen nog lang zal kunnen aanslepen, te helpen

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoekers maar in Armenië dienen beroep te doen op de (tijdelijke) opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen.

Dat verweerder dient te weten dat, wanneer een aandoening chronisch is, verzoekers onmogelijk voor een lange(re) termijn zich kunnen beroepen op de opvang/hulp/financiële steun van familie, vrienden of kennissen.

17.

Bovendien stelden verzoekers reeds supra dat het in Armenië geen evidente zaak is dat de nodige medicatie en gespecialiseerde medische opvolging er voor verzoeker affectief aanwezig is.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

18.

Tenslotte stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekers bij een terugkeer naar Armenië beroep kunnen doen op de hulp van de IOM, die de Armeense regering zou ondersteunen op gebied van migratie. Verweerder stelt dat de IOM terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en dat deze terugkeerders microkredieten kunnen krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Verweerder verwijst dienaangaande naar het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010, p. 58

19.

Verzoekers merken op dat het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in voormeld ambtsbericht inderdaad het volgende stelt op p. 58 :

"De International Organisation for Migration ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie, onder andere bij het verbeteren van de kwaliteit van de grensbewaking. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië, slachtoffers van mensenhandel en vluchtelingen. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun re-integratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen, en zij kunnen ondersteuning en training krijgen bij het opzetten van een eigen bedrijfje of winkel"

20.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat uit deze algemene bewoordingen in het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010 geenszins kan afgeleid worden welke personen, die terugkeren naar Armenië, specifiek door het IOM geassisteerd worden. (Betreft dit enkel slachtoffers van mensenhandel en vluchtelingen of zijn er nog meer Armeniërs die geholpen worden ?),

Dat derhalve geenszins uit het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010 noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden of verzoekers, als (afgewezen) asielzoekers uit België zouden ressorteren onder de categorie personen die bij een terugkeer naar Armenië effectief beroep kunnen doen op de assistentie door het IOM.

21.

Dat voorts in het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010 noch in de bestreden beslissing uitdrukkelijk sprake is dat terugkerende Armeniërs zich kunnen beroepen op financiële steun vanwege het IOM teneinde in Armenië de nodige medicatie en medische opvolging verder te kunnen verkrijgen.

Dat geenszins uit het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010 noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat bij een terugkeer naar Armenië door het IOM aan verzoekers financiële steun zal worden verleend voor de voor verzoeker medicatie en medische opvolging. Dat immers in het algemeen ambtsbericht aangaande Armenië van augustus 2010 en in de bestreden beslissing enkel sprake is van assistentie bij "reïntegratie" en "microkredieten om een nieuw leven op te bouwen".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat geenszins door verweerder onvoldoende onderzoek werd verricht alvorens een beslissing te nemen.

22

Dat, gelet op voorgaande, geenszins zomaar door verweerder en de ambtenaar-geneesheer kan gesteld worden dat er bij een terugkeer van verzoeker naar Armenië geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

23.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing een grondige evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen in hoofde van verzoeker, hierbij tevens rekening houdend met niet-medische factoren, bij een terugkeer naar Armenië is gebeurd minstens is deze niet gebeurd op een grondige en zorgvuldige manier.

24.

Dat in casu het art. 9ter Vw., de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht geschonden worden en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

25.

Dat uit het door verzoeker neergelegde rapport aangaande de gezondheidszorg in Armenië voldoende blijkt dat een terugkeer van verzoekers naar Armenië een schending inhoudt van de art. 3 en 8 EVRM."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 6 juni 2011 die oordeelde dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De opvolging en de behandeling zijn volgens de arts-adviseur beschikbaar in Armenië. Reizen is mogelijk en er is geen specifieke nood tot mantelzorg. Uit de aangebrachte gegevens blijkt volgens de arts-adviseur dus niet dat verzoeker een actuele aandoening heeft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, vermits deze behandeling wel beschikbaar is in Armenië. Dit oordeel werd overgenomen in de bestreden beslissing waarmee de aanvraag van verzoeker ongegrond werd verklaard.

Inzake de informatie waarop de arts-adviseur zich steunt, antwoordt de verwerende partij dat de correspondentie met de heer M.G. van het ministerie van Volksgezondheid in Armenië, meer bepaald de e-mail van 29 september 2010, wel degelijk deel uitmaakt van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, konden zij er kennis van nemen.

Waar verzoekers eraan twijfelen of de medische zorgen en medicatie die verzoeker nodig heeft, wel voorhanden zijn in Armenië, merkt de verwerende partij op dat verzoekers zeer karig zijn met het aanbrengen van gegevens waaruit zou blijken dat verzoeker in Armenië verstoken zou blijven van medische opvolging of noodzakelijke medicatie. Verzoekers verwijzen enkel naar een rapport van 2006 maar maken niet duidelijk op welke manier dit rapport, en het citaat dat zij aanduiden, van toepassing zou zijn op verzoekers persoonlijke situatie. Het rapport is bovendien meer dan 5 jaar oud en verzoekers tonen niet aan dat deze informatie nog actueel is. Het advies van de arts-adviseur is gebaseerd op informatie die werd ingewonnen bij het ministerie van Volksgezondheid in Armenië in 2010. Deze informatie is dus recent.

De verwerende partij merkt tevens op dat verzoekers geen tegenindicatie aanbrengen waaruit zou blijken dat de informatie van het ministerie van Volksgezondheid van Armenië niet accuraat zou zijn. Het volstaat dan ook niet te stellen dat er een grondiger onderzoek had moeten gebeuren. Voorafgaand aan de beslissing is er wel degelijk een grondig onderzoek gebeurd naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de nodige gezondheidszorgen in Armenië. De behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië werden opgelijst in het advies van de arts-adviseur. Verzoekers maken niet duidelijk dat zij deze informatie onderzocht hebben alvorens de beslissing te bekritisieren op dit punt.

Inzake de financiële toegankelijkheid merkt de verwerende partij op dat het desbetreffend motief in de bestreden beslissing als bedoeling heeft om aan te geven dat de medische zorgen die blijken het medisch onderzoek voorhanden zijn in Armenië, toegankelijk en financieel haalbaar zijn voor verzoeker. Verzoekers bekritisieren deze passus, maar geven geen concrete aanwijzingen dat verzoeker toch arbeidsongeschikt zou zijn en dat de beslissing op dit punt verkeerd gemotiveerd werd. Uit niets blijkt dat verzoekers aantonen dat zij geen familie of vrienden meer zouden hebben in het thuisland, wat als vermoeden geformuleerd wordt in de bestreden beslissing.

Volgens de verwerende partij geven verzoekers geen enkel feit of gegeven aan waaruit zou blijken dat de beslissing onzorgvuldig is wanneer gesteld wordt dat de medische behandeling financieel haalbaar is voor verzoeker gezien hij noch verzoekster hebben aangetoond arbeidsongeschikt te zijn en gezien zij wellicht nog familie en vrienden hebben in Armenië die voor hun opvang kunnen instaan. Momenteel zijn er geen concrete elementen die erop wijzen dat de beslissing onjuist geformuleerd zou zijn.

Naar mening van de verwerende partij komt het aan verzoekers toe om alle medische informatie te verstrekken omtrent hun gezondheid wanneer zij een regularisatie op medische gronden wensen, ook inzake eventuele arbeidsongeschiktheid. Dit was ook al zo in de oude versie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren. Er werd een advies gevraagd aan de arts-adviseur, dit advies is noodzakelijk om de beslissing omtrent de gegrondheid te kunnen nemen. Uit geen enkele wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoek moet verrichten naar de arbeidsgeschiktheid van vreemdelingen die om een regularisatie verzoeken. Verzoekers geven opnieuw geen enkele aanwijzing waaruit zou blijken dat zij niet kunnen werken en dus zelf financieel kunnen instaan voor de vereiste medische behandeling.

In de beslissing worden de concrete locaties aangeduid waar de medische zorgen kunnen worden verkregen in Armenië. In de geboortestad van verzoeker zijn er gespecialiseerde ziekenhuizen en instellingen. Dit gegeven wordt door verzoekers niet betwist.

De verwerende partij merkt op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in uitvoering van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers kritiek uiten op de hulp vanwege de IOM, merkt de verwerende partij op dat er in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de IOM kan helpen bij de reïntegratie van verzoekers in Armenië. Er wordt niet gesuggereerd dat de IOM kan helpen met het betalen van de medische zorgen van verzoeker. Verzoekers hebben nog altijd niet weerlegd dat zij zelf kunnen instaan voor de kosten verbonden aan de behandeling van verzoeker; ze hebben niet aangetoond dat zij in hun thuisland niet kunnen rekenen op steun van familie en vrienden. De behoefte dat andere instanties financieel zouden moeten bijspringen om de medische factuur van verzoeker te betalen, is niet aangetoond.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt de verwerende partij op dat deze aangevoerde schending niet wordt onderbouwd in het middel zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, vermits zij ze aanvechten in het verzoekschrift. Ook de materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een verblijfsvergunning: gezien de nodige medische behandeling en opvolging voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, lijdt verzoeker niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of lijdt hij niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Verzoekers maken niet duidelijk op welk

punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De mail van 29 september 2010 waarvan sprake in het advies van de ambtenaar-geneesheer bevindt zich in het dossier en in het advies wordt een samenvatting ervan weergegeven, namelijk dat medische zorgen en opvolging voor orthopedische, gastro-enterologische en oncologische aandoeningen beschikbaar zijn in Armenië.

2.3.2. Verzoekers konden inzage vragen in het dossier om kennis te nemen van deze e-mail. Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekers kunnen zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

2.3.3.1. Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissing: zij menen dat er geen grondige en zorgvuldige evaluatie is gebeurd van de effectieve toegankelijkheid van de zorgen en van de ondersteuning, met inbegrip van niet-medische factoren.

In de bestreden beslissing wordt over de toegankelijkheid van de medicatie en de behandeling in Armenië voor verzoeker het volgende overwogen:

"Wat de beschikbaarheid betreft, stelt de arts-attaché "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenote arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 34 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.' Wat de geografische toegankelijkheid betreft, zijn er in Jerevan, de geboortestad van betrokkene, verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen.

De arts-attaché besluit dat de betrokkene kan reizen met deze pathologie en er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg uit de beschikbare medische gegevens.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.”

Uit deze motieven blijkt dat er wel degelijk een grondige en zorgvuldige evaluatie is gebeurd van de effectieve toegankelijkheid voor verzoeker van de zorgen en van de ondersteuning in Armenië. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met deze motieven, volstaat niet om tot de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid ervan te besluiten.

Wat betreft het onderzoek van de niet-medische factoren, wijst de Raad op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet (die op dit punt gelijkaardig zijn aan de vroegere bewoordingen van dit artikel): *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient geen onderzoek gevoerd te worden naar de omstandigheid of de vreemdeling, die niet aan een ziekte lijdt zoals vermeld in dit artikel, in zijn levensonderhoud kan voorzien in zijn land van herkomst. Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden gevolgd waar zij menen dat er een onderzoek moest worden gevoerd naar de niet-medische factoren.

2.3.3.2. Verzoekers voeren aan dat verzoeker niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld op basis van de door hem voorgelegde medische attesten inzake zijn aandoeningen en op basis van de informatie zoals die terug te vinden is in het administratief dossier. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het is enkel indien hij dit nodig acht, dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-adviseur inzake de aard van verzoekers aandoening verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

2.3.3.3. Verzoekers voeren aan dat de bewoordingen van het advies zonder enig nader onderzoek worden overgenomen in de beslissing.

Verzoekers tonen niet aan in welk opzicht de overname in de bestreden beslissing van motieven vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer, een schending zou uitmaken van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven van het advies kennelijk onredelijk zouden zijn of steunen op een foutieve feitenvinding, zodat er geen reden is waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zou kunnen steunen op deze motieven en waarom hij deze motieven niet zou mogen vermelden in de bestreden beslissing.

2.3.3.4. Verzoekers menen dat de motivering van de bestreden beslissing ingaat tegen de conclusies van het rapport van het European Observatory on Health systems and Policies van 2006.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat voor de beschikbaarheid van de behandeling wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2011 dat bij de bestreden beslissing wordt gevoegd. In dit advies onderzoekt de ambtenaar-geneesheer of behandeling en opvolging mogelijk is in Armenië voor chronische ischias en voor gastro-enterologische en oncologische opvolging na hemicolectomie. De ambtenaar-geneesheer verwijst naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, op 23 mei 2011 verkregen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise via de in het advies aangeduide website, waaruit blijkt dat de voor verzoeker benodigde medicatie beschikbaar is in Armenië, en naar een e-mail van 19 september 2010 van M.G. van het ministerie van Volksgezondheid in Armenië waaruit blijkt dat medische zorgen en opvolging voor orthopedische, gastro-enterologische en oncologische aandoeningen beschikbaar zijn in Armenië.

Hieruit blijkt dat in de beslissing en in het advies wordt verwezen naar informatie die dateert van 29 september 2010 en van 23 mei 2011. Deze informatie is van meer recente datum dan het rapport van 2006 waarnaar verzoeker verwijst. Verzoeker brengt niet met concrete gegevens zoals verwijzing naar meer recente rapporten aan dat zijn informatie uit 2006 nog steeds actueel is of dat de informatie waarop de gemachtigde en de arts zich steunen, niet correct zou zijn. De loutere opmerking dat de

motieven van de bestreden beslissing zouden ingaan tegen het door verzoeker aangehaalde rapport, volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

2.3.3.5. Inzake de beschikbaarheid van medische zorgen en opvolging van verzoekers aandoeningen werpen verzoekers op dat enkel verwezen wordt naar correspondentie van het Armeens ministerie van Volksgezondheid wat niet als objectieve informatie kan worden beschouwd omdat het *“een algemeen bekend gegeven is dat officiële overheidsinstanties in elk geval steeds en altijd enkel een positief beeld ophangen van hun land en zijn diensten”* en dat er geen onderzoek werd gevoerd bij niet-gouvernementele gezondheidsorganisaties.

Vooreerst merkt de Raad op dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2011 tevens wordt verwezen naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, op 23 mei 2011 verkregen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise via de in het advies aangeduide website. Er wordt dus niet uitsluitend verwezen naar correspondentie van het Armeens ministerie van Volksgezondheid.

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers kritiek dat de informatie uitgaat van een overheidsorgaan en daarom niet als objectief mag worden beschouwd, niet volstaat om deze informatie buiten beschouwing te laten. Er mag worden aangenomen dat wanneer een overheid informatie verstrekt aan een andere overheid inzake de beschikbaarheid van medische zorgen voor bepaalde aandoeningen, deze waarheidsgetrouw is. Indien verzoeker meent dat dit niet het geval is, is het aan hem om daarvan het bewijs te leveren met concrete gegevens. Een loutere bewering dat deze informatie niet objectief is, volstaat daartoe niet.

Nu de verwerende partij over voldoende gegevens beschikte waaruit blijkt dat de zorgen die verzoeker nodig heeft, beschikbaar zijn in Armenië, diende zij niet nog eens bij niet-gouvernementele organisaties te gaan informeren of deze zorgen beschikbaar zijn.

2.3.3.6. Inzake wat de bestreden beslissing stelt over de financiële toegankelijkheid, voeren verzoekers aan dat zij nooit werden uitgenodigd om een bewijs van arbeidsongeschiktheid voor te leggen zodat hen niet kan worden verweten geen dergelijk stuk te hebben neergelegd en dat de vroegere versie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals die gold op het moment waarop zij hun aanvraag indienden, niet voorzag dat verzoekers alle nuttige inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst dienden over te maken.

Inzake de financiële toegankelijkheid van de medicatie en de zorgen voor verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat de financiële toegankelijkheid betreft, legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenote arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat iemand met de leeftijd van 34 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.’ Wat de geografische toegankelijkheid betreft, zijn er in Jerevan, de geboortestad van betrokkene, verschillende gespecialiseerde instellingen en ziekenhuizen.”

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota verduidelijkt dat de bedoeling van deze passus is om aan te geven dat de medische zorgen die blijkens het onderzoek voorhanden zijn in Armenië, toegankelijk en financieel haalbaar zijn voor verzoeker. De bestreden beslissing handelt niet over het al dan niet arbeidsongeschikt zijn van verzoeker, maar over het feit of hem een verblijfsmachtiging wordt toegekend omwille van medische redenen. *In casu* wordt geen machtiging toegekend, omdat de behandeling voor de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, beschikbaar is in

Armenië en ook betaalbaar, nu er geen gegevens voorhanden zijn dat verzoeker en zijn echtgenote niet zouden kunnen werken in Armenië.

Verzoeker diende dus niet voorafgaand uitgenodigd te worden om een bewijs van een arbeidsgeneesheer inzake eventuele arbeidsongeschiktheid voor te leggen. In de bestreden beslissing wordt enkel naar de niet-arbidsongeschiktheid van verzoeker verwezen om aan te geven dat er geen bewijs voorligt dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om in Armenië een inkomen te verwerven, waardoor hij vervolgens zijn medicatie en behandeling zou kunnen betalen.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing ook gewezen wordt op het feit dat de partner van verzoeker haar steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin. Verzoekers uiten geen kritiek op dit onderdeel van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster reeds in België een arbeidskaart heeft aangevraagd, zodat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij ook haar steentje kan bijdragen tot de financiële situatie van het gezin, strookt met de gegevens van het dossier.

Op 26 november 2010, dit is de datum waarop verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden, luidde dit artikel als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. (...)
(...).”

De omstandigheid dat er in de huidige versie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die reeds gold op het ogenblik waarop verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard, melding wordt gemaakt van het feit dat ook alle nuttige inlichtingen moeten worden voorgelegd inzake de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft, betreft een verduidelijking en kan niet meebrengen dat verzoeker die reeds voorheen alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte diende over te maken, ervan ontslaan werd om nuttige inlichtingen over te maken aangaande de mogelijkheid van behandeling van deze ziekte in zijn land van herkomst. Alleszins wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing aan verzoeker niet wordt verweten dat hij geen informatie zou hebben verschaft over de mogelijkheid en toegankelijkheid tot adequate behandeling in het land van herkomst, zodat verzoekers kritiek in dit verband feitelijke grondslag mist. Verzoekers hebben bovendien op 26 januari 2010 aanvullingen ingediend waarmee rekening werd gehouden, zodat zij alle mogelijke informatie hebben kunnen voorleggen die zij nuttig achtten.

2.3.3.7. Verzoekers merken op dat de verwerende partij zich niet voorafgaandelijk bij verzoekers heeft geïnformeerd omtrent hun in Armenië verblijvende vrienden en familie en dat het niet zomaar mogelijk is om zich op lange termijn te beroepen op hulp van familie en vrienden.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing er vooreerst op wordt gewezen dat ook verzoekster haar steentje kan bijdragen tot de financiële situatie van het gezin. Vervolgens stelt de Raad vast dat het niet van kennelijke onredelijkheid getuigt om te oordelen dat verzoeker die ruim 30 jaar in Armenië verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. De loutere ontkenning daarvan brengt niet mee dat dit motief onredelijk is of niet correct.

In zoverre verzoekers hierbij de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in

Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt aan verzoekers een verblijfsmachtiging om medische redenen geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekers, maar houdt een beoordeling in van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Over de rechten van de verdediging wordt herhaald dat dit beginsel in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.3.3.8. Inzake het motief aangaande de IOM verwijzen verzoekers naar een algemeen ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken aangaande Armenië van augustus 2010, waaruit zij enerzijds afleiden dat het niet evident is dat zij onder de categorie vallen van personen die geholpen worden door de IOM en anderzijds opmerken dat de IOM geen financiële steun geeft om medicatie en medische opvolging te bekostigen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.”

Verzoekers en de verwerende partij kunnen gevolgd worden waar zij het eens zijn dat de IOM niet de medische kosten van verzoeker zal betalen. Over de financiële toegankelijkheid van de medicatie en de zorgen in Armenië werd reeds gemotiveerd in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker niet aantoonde dat hij arbeidsongeschikt is, dat verzoekster haar steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin en dat verzoeker nog familie en kennissen heeft in Armenië die eventueel ook hulp kunnen verschaffen.

Het motief inzake de IOM betreft de terugkeer van verzoekers naar Armenië en de mogelijkheid van hulp bij reïntegratie en het opbouwen van een nieuw leven, niet de rechtstreekse financiële toegankelijkheid van de medicatie en zorgen.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet weten of zij onder de categorie personen vallen die geholpen kunnen worden door de IOM, merkt de Raad op dat ook in de door hen geciteerde informatie wordt vermeld dat de IOM “terugkerende Armeniërs” helpt. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat uitsluitend officieel erkende slachtoffers van mensenhandel of erkende vluchtelingen worden geholpen, het laatste zou overigens vreemd zijn nu erkende vluchtelingen normaliter een verblijfsrecht krijgen in hun opvangland en normaliter niet wensen terug te keren naar het land dat zij ontvlucht zijn. Het is niet aan de verwerende partij die er terecht vanuit gaat –zoals blijkt uit de door verzoekers’ geciteerde informatie die zich tevens in het administratief dossier bevindt- dat “terugkerende Armeniërs” worden geholpen, om dit nog verder te verfijnen.

2.3.3.9. De motieven van de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier en getuigen van een correcte feitenvinding, en zijn niet kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

Deze onderdelen van het enig middel zijn ongegrond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers voeren de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan omdat de e-mail waarvan sprake in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet bij de beslissing werd gevoegd en omdat er geen advies werd ingewonnen bij de ambtenaar-geneesheer aangaande de arbeidsongeschiktheid van verzoeker.

Uit hetgeen hierboven reeds werd gesteld, blijkt dat de e-mail van 29 september 2010 met bijlagen van M.G. van het ministerie van Volksgezondheid van Armenië zich in het dossier bevindt, zodat verzoekers er kennis van konden nemen.

In punt 2.3.3.6. van dit arrest werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing niet handelt over het al dan niet arbeidsongeschikt zijn van verzoeker, maar over het feit of hem een verblijfsmachtiging wordt toegekend omwille van medische redenen. In de bestreden beslissing wordt enkel naar de niet-arbeidsongeschiktheid van verzoeker verwezen om aan te geven dat er geen bewijs voorligt dat verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om in Armenië een inkomen te verwerven, waardoor hij vervolgens zijn medicatie en behandeling zou kunnen betalen. De ambtenaar-geneesheer dient zich te beperken tot zijn taak zoals voorgeschreven in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet: de beoordeling van en het verschaffen van een advies over het in het eerste lid van dit artikel vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst van de aanvrager of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Een advies geven inzake de eventuele arbeidsongeschiktheid van de aanvrager behoort niet tot de taken van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers beperken zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Zij tonen bijgevolg niet aan dat verzoeker een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Verzoekers voeren de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar laten na een concrete uiteenzetting te geven van de wijze waarop de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Het louter aanvoeren van de schending van een verdragsbepaling zonder concrete uiteenzetting van de wijze waarop deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET